

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, BERNAT SALVÀ [Cultura i Espectacles]; TONI
BROSA [Esports]; DAVID CASTILLO [Suplement Cultural];
MANEL CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];

PERE MARTÍ [Política]; PEPA MASÓ [Societat]; ÒSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Fax: 91 454 72 44
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. MANUEL FERRER, director general
Barcelona: JOAN FERRANDO, director de Publicitat. RAÛL GILBERT, cap de Publicitat. Av. Diagonal, 475 - 08036.
Barcelona. Tel.: 93 344 30 00 - Fax: 93 344 31 91. e-mail: avui@publipressmedia.com.
Madrid: JAVIER PIÑEIRO, director de Publicitat. e-mail: jpineiro@publipressmedia.com. CRISTINA MADRAL. e-mail:
cmadral@publipressmedia.com. c/ María de Molina, 54 - 28006 Madrid. Tel.: 91 515 91 00 - Fax: 91 515 91 09.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del previst a l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb la autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Jordi Pujol

President de la Generalitat

Programa i lideratge

Dues falles molt determinants del govern tripartit han estat la incoherència i l'absència de lideratge. Són dues coses que no es poden repetir després del primer de novembre. Des del mateix tripartit s'ha dit, fins i tot de vegades pel mateix president Maragall, que el Pacte del Tínel no es va basar en un programa conjunt i coherent, sinó en la juxtaposició de tres programes, per cert, incompatibles en molts punts.

TAMBÉ FOU LA JUXTAPOSICIÓ de tres repartiments de càrrecs, molt independents, tots tres, els uns dels altres. I una tercera característica del pacte fou que no deixava clar com es dirigiria el govern ni com es prendrien les decisions. I menys encara qui, en última instància, les prendria. O sia que el Pacte ni tenia un programa comú ni establia lideratge. Amb aquestes dues greus carències és lògic que després passés el que ha passat: que el tripartit ha estat dominat per la manca de direcció, de cohesió i coherència i d'eficàcia.

ÉS COMPRÈN QUE LES COSES ja d'entrada es plantejessin malament perquè la posició del president Maragall era molt feble. De fet havia estat el perdedor de les eleccions, recuperat *in extremis*, i quan ell ja ho donava tot per perdut, pels partits minoritaris –i més exactament per en Montilla i en Puigcercós– i per la cèlebre clau d'en Carod-Rovira. És a dir, el president Maragall i el PSC no varen poder establir ni un programa comú ni unes regles de joc ni una jerarquia. Sense això s'havia d'anar al desastre. I s'hi ha anat.

ÉS AIXÒ EL QUE ARA NO S'HA DE REPETIR. En el moment actual, després d'aquests tres anys de tripartit, del Dragon Khan al qual segons els representants del govern s'ha vist sotmès i el canvi que tot Europa i especialment el nostre país està vivint (revolució tecnològica, globalització creixent, immigració, crisi europea,

“Els països van endavant només si tenen idees clares, conviccions sòlides i actituds positives. I si els seus dirigents tenen aquella virtut per desgràcia no prou freqüent que és el coratge”

relació difícil amb la resta de l'Estat...), Catalunya no pot recaure en el desconcert, la incoherència i la impotència. No pot recaure en la confusió programàtica i en l'absència de direcció i de criteri operatiu.

ÉS PER DEIXAR AIXÒ BEN CLAR que CiU i en Mas extreme la definició del programa i l'expressió del deure que tenen de complir-lo. A la indefinició del tripartit i al seu caos operatiu hi oposen un compromís ferm de programa i de mètode. Oposen seriositat a la frivolitat. Ho porten fins al punt d'anar al notari. Hi ha qui ho critica. Fa mal fet, perquè després dels flagrants incompliments del tripartit, és bo i saludable que CiU i en Mas vulguin subratllar al màxim el seu compromís. Que en vulguin quedar presoners. I una manera de fer-ho és aquesta.

TAMBÉ RESULTA QUE ARA HI HA GENT que troba que en Mas té massa caràcter. I confonen o fan veure que confonen caràcter amb arrogància.

HI HA HAGUT TANTA VERSATILITAT, ganes o necessitat de quedar bé amb tothom; hi ha hagut tanta demagògia; hi ha hagut tanta por a prendre decisions, a definir criteris, tanta por a dirigir, que quan surt un home de caràcter, amb pasta de líder i de dirigent, i amb fort sentit de responsabilitat hi ha gent que se sorprèn. I en comptes d'alegrar-se'n comença a buscar defectes, a sembrar malfiança, a escandalitzar-se. Alguns fan això, però la resta del país ha de tenir ben present que els països van endavant només si tenen idees clares, conviccions sòlides i actituds positives. I si els seus dirigents tenen aquella virtut per desgràcia no prou freqüent que és el coratge. El coratge de les pròpies conviccions, de les pròpies idees, i el coratge d'una sòlida vocació de servei.

PROGRAMA I LIDERATGE. Dues coses que durant tres anys Catalunya no ha tingut. I que ara necessita amb urgència. I que CiU i l'Artur Mas ofereixen amb més garanties que ningú.

JOAN CAMPS

DE FIL DE VINT

Els qui s'enyoren

Isabel-Clara Simó

L'altre dia ho explicava molt bé Jordi Puntí a la seva columna d'El País: els castellano-parlants cultes s'enyoren d'una Barcelona "cosmopolita" que, segons ells, existia durant el franquisme i que ara ha desaparegut. Parlen de ser tancats o oberts, mots que han esdevingut tòpics, i per això un intel·lectual de pro els hauria de defugir. Puntí deia que el que trobaven a falta era una Barcelona castellana, on el català estava prohibit, cosa que els semblava cosmopolita. És ben curiós que hi hagi qui troba l'espanyol cosmopolita, en comptes del xinès o l'anglès, però això són coses que ensenyen a l'escola i queden enregistrades al cervell per sempre més. Hi havia dos tipus de lletraferits: els que no existien perquè no apareixien en cap paper, que intentaven impedir que el català desaparegués, i els qui eren espanyols de Barcelona, cosa que els semblava molt europea. Jo els condemnaria a viure només una setmaneta en aquella època. A aquella gent, d'altra banda estupenda, els en va passar una de grossa: l'aparició d'Espriu. I de Foix i de Vinyoli. I també de Brossa i, per als més atents, de Joan Fuster. Quan hi ha al teu voltant gent d'aquesta categoria només pots fer dues coses: fingir que no existeixen i continuar donant la lata amb els versos d'alguna mitjana extraordinàriament entronitzada, o bé assabentar-te d'on està de debò Europa i la lírica universal i deixar de ballar el xotis ni que sigui amb paternals descripcions de la Rambla. Ells van triar ignorar-los. Els elevats *cosmopolites*, que protesten d'una Barcelona *casolana*, sospito que no han llegit mai de debò aquests monstres. I se'ls nota, ves.

DES DEL MOLÍ

Sabates amb taló

Maria de la Pau Janer

Tenia un amic a qui l'excitaven les sabates amb taló alt. Li agradaven les dones que n'usaven, probablement més pel seu calçat que per les mateixes dones. Era una qüestió de connotacions de domini,

seguretat i força: un joc de perversions delicades. La simple visió d'unes sabates de taló encenia la seva imaginació i li augmentava la libido. Jo, que sempre he sentit una atracció estètica per les sabates de taló alt, li feia mil preguntes. Aquell fetixisme em semblava divertit, perquè jugava amb la sensualitat de les formes i amb la idea del poder femení.

Hi ha fetixismes que ens diverteixen. N'hi ha alguns altres que resulten més

aviat fastigosos. Les diferències entre els uns i els altres poden ser diverses. Oscil·len entre el bon gust de les persones, la seva capacitat d'emocionar-se per uns temes concrets, i aquelles atraccions inexplicables que exerceixen en nosaltres alguns personatges. Hi ha autèntics mitòmans: gent que sent devoció per personatges de la música, el cinema, o les passarel·les. És un sentiment tan intens que arriba a convertir-se en una obses-

sió. L'únic important és l'aproximació, ni que sigui des de la distància, a l'objecte de la seva idolatria.

Persegueixen les pistes que els personatges que adoren deixen al seu pas. En col·leccionen fotografies, pòsters, dedicatòries, i peces personals. Els mitòmans em resulten una espècie estranya. Em costa d'entendre que siguin capaços de deixar-se la pell per un objecte. M'encanten les coses. Puc comprendre la dèria dels

col·leccionistes, l'afany dels viatgers que tornen de les seves rutes plens de troballes que els han robat el cor. Però no puc entendre els qui guarden coses només perquè formaren part de la vida d'algú admirat de lluny. Hi ha persones que no són fetixistes en el sentit convencional del terme. Pretenen preservar la memòria d'algú que admiren, com un llegat que s'ha de respectar. Valorar la memòria i els llegats col·lectius són bones coses.